

๑๕๗

พนมเทียน

2

ละอองดาว

ละอองดาว เบ็ญจรงค์ มีความสุขสงบและอบอุ่นใจขึ้น
อย่างประหลาด เมื่อหล่อนเริ่มเข้ามาทำงานฉลองพระบาทของ
นายจางชรา เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยได้รับมาก่อน ภายหลังจากที่
คุณพ่อได้สิ้นบุญล่วงลับไปแล้ว

แม้จะอยู่ในฐานะระหว่างนายจางกับลูกจาง หากมีบางสิ่ง
บางอย่างที่หล่อนบอกไม่ถูก ได้สะกิดเตือนใจให้บังเกิด
ความรู้สึกอันเชื่อมั่นแน่นแฟ้นขึ้นเป็นลำดับว่า ท่ามกลางความ
ว้าเหวโศกเศร้ารอบด้านของชีวิตลูกกำพร้าเช่นหล่อน บัดนี้
หล่อนปลอดภัยอบอุ่นอยู่ในอ้อมอุพการะที่เพียบพร้อมไปด้วย
ความเมตตากรุณาอันบริสุทธิ์ใจ ยากที่จะหาได้ที่ไหนอีกแล้ว
ในโลกที่ไร้ความปรานีนี้

ละอองดาวไม่เหลือเป็นข้อกังขาอีกต่อไปแล้ว ว่าเหตุใด
สุภาพสตรีชราผู้มีศักดิ์สูงซึ่งเป็นที่ปรากฏกิตติศัพท์ร่ำลือว่าเป็น
คนใจพิถีพิถันที่สุด จนไม่มีใครสามารถเข้ามาทำงานรับใช้ท่าน
ใกล้ชิดได้ จึงสามารถเข้ากับหล่อนได้อย่างสนิท โดยไม่มีอะไร

ขัดกันเลย ทั้งนี้ หล่อนเชื่อในเรื่องของดวงชะตาและบุญกรรม
ที่เคยสร้างสมไว้แต่ชาติก่อน คนเราเมื่อต้องชะตารัก ชอบ
นิยมชมชื่นกันเสียแล้ว ไม่ว่าอะไร ต่างฝ่ายต่างก็พึงพอใจและ
มองเห็นไปในแง่ดีงามหมด

หล่อนบอกไม่ถูกว่าเหตุใด หล่อนจึงรักใคร่เคารพศรัทธา
ในองค์เจ้าหญิงชราเท่าๆ กับที่ท่านพึงพอพระทัยรักใคร่เอ็นดู
ทันทีที่ทอดพระเนตรเห็นครั้งแรก กระแสพระเนตรเยือกเย็น
กอบปรไปด้วยแววตาเมตตาลึกซึ้งของท่านที่ทอดมายังหล่อน
ในทุกครั้งที่มองสบ ชึมซาบดื่มลึกลงไปในดวงจิตของละอองดาว
อย่างยากที่จะพรรณนาได้

‘หม่อมฉันรัก...รักได้ฝ่าพระบาทเหลือเกิน!’

หญิงสาวกระซิบอยู่ในใจเช่นนี้ทุกครั้งที่สบพระเนตรท่าน

“จริง ๆ นะ ละอองดาว!”

ท่านก็มักจะรับสั่งเช่นนี้กับหล่อนเสมอ

“ไม่รู้เราเคยทำบุญอะไรร่วมกันมาเมื่อชาติก่อน คล้าย ๆ จะเคยอุปถัมภ์กันมานั่นแหละ ฉันจึงได้เธอมาอยู่ใกล้ชิด ช่างแปลกเสียจริง”

เพียงอาทิตย์เดียวที่หล่อนเข้ามาทำงาน พระอาการของเสด็จฯ ดีขึ้นอย่างประหลาด แขนงขึ้น กระปรี้กระเปร่า พอจะลุกขึ้นเสด็จดำเนินไปได้รอบ ๆ ตำหนัก ไม่บรรทมแช่วอนเหมือนเดิม พระอารมณก็ผ่องใสรื่นเริงขึ้น ไม่เคร่งขรึม หงุดหงิดขี้บ่นเหมือนก่อน จนกระทั่งนายแพทย์ประจำองค์และพยาบาลทุกคนก็อดที่จะประหลาดใจไม่ได้

พวกข้าหลวง นางกำนัล ข้าทาสบริวารในเขตวังนพดลทั้งสิ้น ก็พลอยปลอดโปร่งใจเป็นสุข และต่างรู้สึกสำนึกเป็นหนี้บุญคุณละอองดาวอย่างยิ่ง ทุกคนรักใคร่เคารพนับถือหล่อนอย่างยิ่ง เพราะโดยปกติแล้ว หล่อนก็เป็นคนสุภาพ อ่อนโยน มีเมตตาจิตเอื้ออารีและปรารถนาดีกับทุกคน ไม่มีใครคิดอคติตั้งข้อเป็นอริกับหล่อนเลย หญิงสาวปฏิบัติหน้าที่ของหล่อนอย่างดีเยี่ยม ด้วยความข่มขื่นและกำลังใจอันเปี่ยมล้น

การมาของแม่บ้านสาวคนใหม่ของวังนพดล ทำให้อาณาบริเวณเขตวังกว้างใหญ่ทั้งสิ้น เปลี่ยนบรรยากาศไปใหม่ในทางที่ดี บังเกิดความยินดีกันทุกฝ่าย

แม้ในด้านจิตวิทยาจะมีเป็นทุนเดิมอยู่แล้วว่า เสด็จฯ พอพระทัยหล่อนเป็นพิเศษ และพระประสงค์แท้จริงของท่านก็หนักอยู่ในทางที่จะได้หล่อนมาอยู่ใกล้ชิด เพื่อเป็นเพื่อนที่สບพระอธยาศัย รวมทั้งปรนนิบัติรับใช้เฉพาะในเรื่องส่วนพระองค์ มากกว่าจะใช้งานอื่นใด

ละอองดาวก็ได้คิดทะนงถือเอาความได้เปรียบนั้น มาเป็นความสบายส่วนตัว เพื่อหลีกเลี่ยงงานอื่นเลย

หล่อนตั้งใจปฏิบัติหน้าที่จนสุดความสามารถเต็มสติกำลัง เพื่อให้คุ้มกับเงินเดือนที่ได้รับ งานส่วนใหญ่ของหล่อนก็คือ การรับเข้าเป็นผู้จัดการควบคุมดูแลโรงเรียนอนุบาล และสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าของท่าน จัดการดูแลเพื่อความเรียบร้อยทั่วไปตลอดทั้งเขตวัง มิได้เห็นแก่ความยุ่งยากเหน็ดเหนื่อย

เสด็จ ทอดพระเนตรเห็นอยู่ทุกระยะ และท่านก็ประท้วง
ปรามๆ หล่อนไว้วด้วย เห็นว่าจะเป็นงานที่หนักเหลือมือเกินไป
แต่หญิงสาวไม่สนใจ

“หม่อมฉันกินเงินเดือนของใต้ฝ่าพระบาท...”

หล่อนทูลอ่อนโยน แต่หนักแน่นจริงจังในน้ำเสียง
อันกอปรไปด้วยความเชื่อมั่นตั้งใจจริง

“ก็จะต้องปฏิบัติหน้าที่ให้คุ้มกับค่าจ้างเพคะ และสิ่งที่
หม่อมฉันปฏิบัติอยู่นี้ก็ล้วนเป็นประเภทของงานซึ่งอยู่ในเงื่อนไข
ตกลงแต่แรกทั้งสิ้น มันไม่เหลือปากว่าแรงอะไรนัก”

และหล่อนก็สามารถปฏิบัติหน้าที่ทุกสิ่งไปได้อย่าง
เรียบร้อยด้วยดีสมเจตนา ไม่มีสิ่งใดบกพร่อง

ถึงจะเป็นการปฏิบัติงานไปกลับ ไม่ได้อยู่ประจำ ละอองดาวก็
มาถึงวังนพดลแต่เช้า บางครั้งถ้ารถที่วังมารับช้าไป หล่อนก็นั่ง
แท็กซี่มาเอง ส่วนในตอนเย็นก็กลับค่ำ ภายหลังพระกระยาหาร
ของเสด็จฯ แล้ว หรือบางทีก็เฝ้าเป็นเพื่อนสนทนาด้วยจนกระทั่ง

สองสามทุ่ม เสด็จฯ มักจะห่วงเหงาให้หล่อนร่วมโต๊ะเสวย
ในตอนค่ำด้วยเสมอ

การออกจากบ้านมาทำงานที่วังนพดลของหล่อนมีอะไร
ที่ขัดแย้งกับกรกฎเป็นนัยๆ อยู่ตลอดเวลา ซึ่งหล่อนรู้สึกรำคาญ
อย่างยิ่ง แต่ไม่อาจจะขจัดไปให้พ้นได้นั้น ก็คือเรื่องการรับส่ง

กรกฎออกคำสั่งเป็นทางการไปยังนายสวัสดิ์คนขับรถ
คนหนึ่ง ให้มีหน้าที่เฉพาะเอารถไปส่งละอองดาวตอนไป และ
รับในตอนกลับ หล่อนปฏิเสธและแสดงเหตุผลกับเขาว่า
ไม่จำเป็น เพราะรถทางวังทำหน้าที่นี้อยู่แล้ว แต่กรกฎ
ไม่ฟังเสียง ดูเหมือนเขาไม่แคร์เรื่องที่ว่าหล่อนจะไปกลับ
รถที่บ้านหรือไม่ เพราะในทุกเช้า นายสวัสดิ์คนขับรถจะต้อง
นำรถมาจอดรอหล่อนอยู่หน้าตึกเสมอ

“ฉันบอกก็ครั้งแล้วหา สวัสดิ์ บอกว่าไม่ต้องคอยรับส่งฉัน
ฉันมีรถที่วังอยู่แล้ว”

หล่อนพูดอย่างถอนใจ คนขับรถยิ้มแหยๆ ยกมือไหว้
หล่อน

“โอ้ คุณดาวครับ ก็ท่านสั่งผมมายังงี้ จะทำยังไงล่ะครับ
เดี๋ยวท่านเตะผมแน่”

ละอองดาวถอนใจอย่างอ่อนระอา

“แล้วเธอรายงานให้ท่านทราบบ้างหรือเปล่าว่ามันไม่มี
ประโยชน์อะไรเลย เสียเวลา กลายเป็นเรื่องบ้าๆ บอๆ ไปเปล่าๆ
เพราะถึงใจฉันก็ไม่เคยไปกับรถที่บ้านสักครั้ง”

“ท่านก็ทราบครับ”

“แล้วท่านว่าไง?”

คนขับหัวเราะหะ

“ท่านไม่เห็นว่้างนี้ครับ สิ่งแต่เพียงว่า ‘เฮ้ย! หวัด เอ็งมี
หน้าที่ปฏิบัติเท่าที่ข้าสั่ง เข้าใจไหม’...ท่านว่าไงล่ะครับ”

หญิงสาวหงุดหงิดใจอย่างยิ่ง หล่อนรู้สึกว่าการกฎ
จะวางแผนอะไรสักอย่างที่หล่อนยังนึกไม่ออก แต่ก็เข้าใจ
หนักไปในด้านที่เขาพยายามก่อความรำคาญใจให้กับหล่อน
หรือมิฉะนั้นก็เอาเหลี่ยมเอาเชิงอะไรกับเสด็จฯ เกี่ยวกับการ
รักษาหน้า

เมื่อรถมาจอดรับหล่อนในตอนเช้า หล่อนไม่ขึ้น โดยขึ้นรถที่วิ่งส่งมารับ หรือขึ้นรถแท็กซี่ไป นายสวัสดิ์ก็จะขับรถตามหลังรถคันที่หล่อนนั่งไปจนกระทั่งถึงวัง แล้วจึงขับกลับพอห้าโมงเย็นก็ขับไปคอยดักรับในวังอีก หล่อนไม่เคยขึ้นกลับมาเลย บางทีกลับรถที่วังอันมาส่งเป็นทางการ หรือบางทีก็กลับโดยการรับอาสานำมาส่งของจ้าวคำอินทร์ นายสวัสดิ์ก็ขับมาจนถึงบ้าน เรื่องที่หล่อนเห็นว่า “บ้าๆ” เช่นนี้มีมาตั้งแต่วันแรก จนกระทั่งครบอาทิตย์ที่หล่อนเข้ามาปฏิบัติงานในวัง นพดล และก็มีหวังจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

หล่อนจะไปว่ากล่าวคนขับรถก็ไม่ได้ เพราะหมอนั้นหัวเราะแหย่ๆ อย่างน่าสงสารทุกที และก็อ้างคำสั่งของกรกฎเป็นที่ตั้ง ตัวนายสวัสดิ์เองก็ไม่เคยบังคับหรือแสดงท่าไม่พอใจในการที่หล่อนไม่ไปกับรถที่บ้าน และตัวผู้ออกคำสั่งเองก็ไม่เห็นแสดงท่าทีอะไรเกี่ยวกับการปฏิเสธโดยอาการของหล่อนเพียงยืนยันในคำสั่งอยู่เช่นนั้น

อดรันทดอยู่ไม่ไหว ละอองดาวใช้โทรศัพท์ภายในบ้านเรียกไปยังทนายทหนุ่มแห่งตระกูลในคืนหนึ่งที่หล่อนสืบทราบว่าเขากลับมาแล้ว

“คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าดิฉันไม่เคยไปกับรถที่บ้านที่คุณสั่งให้
คอยรับส่งเลย...” หล่อนพูดเรียบ ๆ ซาเย็นในน้ำเสียง
“และเมื่อไหร่คุณถึงจะงดสั่งให้คนขับมารอคอยรับส่งเสียที่
มันทำให้หมดเปลือง เสียเวลา และดูคล้ายเป็นเรื่องเสียสติ
ไปเปล่า ๆ นี่คะ”

เสียงเขาหัวเราะห้าว ๆ มาตามสาย

“เธออย่าไปโทษคนขับหรือหงุดหงิดอะไรเลย พี่สั่งเขา
เองนะ”

“คุณทำเช่นนั้นเพื่อประสงค์อะไรไม่ทราบ?”

“ก็ไม่มีจุดประสงค์อะไรหรอก พี่ทำตามหน้าที่เท่านั้น”

“หน้าที่อะไร ดิฉันไม่เข้าใจ?”

เขาหัวเราะอีก

“หน้าที่ที่เป็นพี่ชายของเธอไงล่ะ ดาว เธอเป็นลูกสาว
ของมหาเศรษฐี ดร.ไกร เบ็ญจรงค์ เป็นน้องสาวของนายกรกฎ
ก็ควรจะมีอะไรให้สมควรกับตำแหน่งฐานะหน่อย นั่นก็คือ
มีรถยนต์ประจำตัวในเวลาที่เธอจะไปไหน แม้ว่าเธอจะไปทำงาน

เป็นลูกจ้างของใคร อย่าว่าแต่เธอจะเป็นแม่บ้านอยู่ในวังของ
เจ้าใหญ่ นายโตอย่างนั้นเลย ต่อให้เธอไปเป็นเสมียนหรือ
พนักงานขายของหน้าร้านเงินเดือนสี่ห้าพันบาท เธอก็จะต้องมี
รถประจำตำแหน่ง”

คำพูดของพี่ชายจำเป็นของหล่อน ถ้าจะฟังเป็นเสียงรวน
ก็พอจะฟังได้เหมือนกัน ละอองดาวก็ตรึมฝีปาก

“ดิฉันก็ไม่เคยไปกับรถที่คุณส่งมาให้เลย”

“ก็ไม่สำคัญนี่นา นั่นมันเป็นสิทธิของเธอ และพี่ก็ไม่ได้
บังคับว่าเธอจะต้องไปกับรถที่บ้าน เพียงแต่ให้เธอสำนึกเท่านั้น
ว่า ในฐานะน้องสาวของนายกรกฎ เธอจะต้องมีสิ่งเหล่านี้ และ
สังคมทั่วไปก็ควรรู้ไว้เสียด้วย เมื่อเธอจะไม่ใช้มันก็แล้วไป
รถคันนั้นก็ขับตามเธอไปตามหน้าที่ตามธรรมเนียม พิสูจน์ให้
สังคมทั่วไปเห็นเสียทีว่า เธอมี...เว้นแต่เธอจะไม่ใช้เองตะหาก”

“ฮึ!”

หล่อนครางออกมาอย่างไม่ตั้งใจ แล้วก็ได้ยินเสียง
กระซิบเหมือนจะแก้งยั่วของเขามาว่า

“ทำไมจะต้อง ‘ฮิ’?”

“คุณไม่คิดที่จะส่งเลิกรถรับส่งที่ไร้ประโยชน์นี้เสียทีหรือคะ?”

“เอ ความจริงเธอก็ไม่เดือดร้อนอะไรเลยนะ ดาว?”

“ดิฉันรำคาญค่ะ และเกรงว่าจะเป็นที่รำคาญไปถึงสายตาคณอื่นอีกด้วย”

“ดาว! ทุกคนล้วนมีหน้าที่ไปคนละอย่างทั้งสิ้น เธอมีหน้าที่อะไรเธอทำไป พี่มีหน้าที่อะไรพี่ก็ทำไป เมื่อเธอรำคาญเธอก็อย่าไปสนใจมันเสีย เชื่อว่านายสวัสดิ์คงไม่ถึงกับไปจุดไม้จุดมือเธอให้นั่งรถเข็นหรือ ส่วนคนอื่นที่จะมาพลอยรำคาญอยู่ในเรื่องนี้ พี่ยังมองไม่เห็น สิ่ง พี่ทำนี่ก็ไม่ผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม หรือผิดทำนองคลองธรรม”

“แต่ในสายตาของปุณฺชนอาจเห็นเป็นเรื่องบ้าก็ได้”

“คนแต่ละคนมักจะมองคนอื่นคนหนึ่งว่าบ้าเสมอ แม้กระทั่งพวกคนบ้าด้วยกันเองก็ยังกล่าวหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งนี่เป็นเรื่องที่พี่ไม่วิตกนักหรอก”

คืนนั้นหล่อนเลิกพูดโทรศัพท์กับเขาโดยการวางหูเสียเฉย ๆ พอรุ่งขึ้นเช้าก็เจอคนขับรถมาคอยรับ ยืนยิ้มแย้มอยู่เหมือนเคย และตอนเย็นเมื่อโผล่หน้าต่างต่าหน้าของเสด็จฯ ออกไป ก็เห็นนายสวัสดิ์โอรธมาจอดอยู่เช่นปกติทุกวัน

เสด็จพระองค์หญิงเป็นคนที่มีความสังเกตดี พอจะมองเห็นสิ่งผิดปกติได้เหมือนกัน รับสั่งถามหล่อน

“เอ...นี่รถที่บ้านเธอไม่ใช่หรือ ละองค์ดาว?”

“เพคะ”

หล่อนอ้อมแอ้มตอบ

“มาคอยรับเธอใช่ไหม?”

“เพคะ”

“อ้าว! ก็เธอไม่บอกเขาเสียทีหรือว่าไม่ต้องมาคอยรับก็ได้ เสียเวลาเปล่า ๆ ที่นี้มีรถรับส่งเธออยู่แล้ว”

ละองค์ดาวนิ่งงันอยู่นาน ไม่รู้จะทูลตอบยังงี้ ในที่สุดก็ตัดสินใจทูลตามตรง

“หม่อมฉันบอกเขาหลายครั้งแล้วเพคะ แต่เขาก็ก็นำ
รับส่งอยู่ทุกวัน หม่อมฉันก็ไม่เคยไปกับรถที่บ้านสักที”

“เอ๊ะ ยังไงกัน เธอพูดกับคนขับรถไม่รู้เรื่องยังงั้นหรือ?”

“คนขับน่าจะรู้เรื่องดีเพคะ แต่คนออกคำสั่งไม่สั่งจะรู้เรื่องนัก”

เสด็จฯ ย่นพระชนง ตรัสถามยิ้มๆ

“ใครกัน คนออกคำสั่ง?”

หญิงสาวถอนใจเบาๆ

“ท่านเจ้าของบ้าน...คุณกรกฎเพคะ”

เจ้าหญิงชราทำสีพระพักตร์ฉงน ครู่หนึ่งก็สรวลออกมา
เบาๆ ทอดพระเนตรดูหล่อ่นอย่างพอจะเข้าใจความนัยด้วย
พระปัญญาอันคมไว

“อ้อ ถ้างั้น ฉันพอจะรู้แล้วละ โธ่ถึง! พ่อหนุ่มหนอ
พ่อหนุ่ม นี่เขาจะเอาเหลืยมเอาคู่อะไรกับคนแก่ๆ อย่างฉันนะ
ละอดดาว ทำไมฉันถึงจะไม่รู้ว่าเขาจัดอยู่ในชั้นมหาเศรษฐี
คนหนึ่ง และเขาก็รับรองว่าเขาเป็นน้องสาวผู้ร่วมสกุลกับเขา

ก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่นะ เมื่อเขาจะให้รถที่บ้านมาคอยรับส่ง
เธอก็ไปมากับรถที่บ้านเสียก็แล้วกัน อย่าไปขัดใจเขา”

ละอองดาวก้มหน้าแคะเล็บ เผลอตั่วทูลเผยความรู้สึก
ออกไปว่า “หม่อมฉันไม่ต้องการเพคะ ไม่ต้องการจะให้เขามา
เอาใจใส่กับหม่อมฉันน่ะ”

คราวนี้เสด็จฯ ถอดฉลองพระเนตรออกเช็ด และทรงเข้าไป
ใหม่ เอื้อมพระหัตถ์มาแตะปลายคางของแม่บ้านสาวคนโปรด
ขึ้นดู เลิกพระชนงขึ้นน้อยๆ

“ถามจริงๆ เอะ อย่าปิดฉันเลย...”

ทรงตรัสแผ่วต่ำ ยิ้มๆ อยู่เช่นนั้น

“พี่น้องคุณนี่นะ ต้องมีซัมซิงรองแน่ สงสัยมานานแล้ว”

หญิงสาวใจหายวาบ รู้สึกในทันทีว่าหล่อนเองเป็นคน
สร้างพิธีให้ท่านจับได้ รีบกลบเกลื่อน

“หาไม่ได้เพคะ ไม่มีอะไรหรอก”

ท่านสรวลอย่างรู้ทันและไม่เชื่อ แต่ไม่ได้ทรงชักใช้หล่อน
เช่นไรอีก

บางวันหล่อนอาจกลับคำไปหน่อย และทั้งๆ ที่รถซึ่งกรกฎ
ส่งให้มารับก็ยังรอค้างยืนป้ายอยู่เช่นนั้น จะมีโทรศัพท์เรียกมา
จากบ้านเบญจรงค์ สอบถามว่าหล่อนยังอยู่ที่วังหรือกลับไปแล้ว
ถ้าหล่อนยังอยู่ก็สอบถามต่อไปว่าจะกลับเมื่อไหร่ ผู้เรียกมา
บางทีก็เป็นกรกฎเอง หรือมิฉะนั้นก็นางชวนชมหรือคนอื่น ๆ
ที่อ้างคำสั่งของกรกฎให้สอบถาม มีอยู่ครั้งหนึ่งกรกฎเรียกมา
เอง ระหว่างที่ละอองดาวร่วมโต๊ะเสวยอยู่กับเสด็จฯ พอข้าหลวง
เข้ามารายงาน เจ้าหญิงชราก็รับสั่งยิ้ม ๆ ว่า

“เอาโทรศัพท์มาซิ ฉันจะพูดกับคุณกรกฎเอง”

พอท่านรับสั่งไปทางโทรศัพท์ว่าท่านเป็นผู้พูดสายเอง
เสียงของกรกฎทางโน้นแสดงอาการตกใจอย่างยิ่ง

“ข้าพุดเจ้าต้องกราบพระบาทขอประทานอภัยพะย่ะค่ะ
เพียงแต่ต้องการพูดกับข้าหลวงอุ่นเรือนเท่านั้น”

“ไม่เป็นไรหรอก...”

ท่านรับสั่งสุรเสียงเย็น สีพระพักตร์มีแววขบขัน

“ฉันบอกก่อนเรียนเขาว่าจะพูดกับคุณเองนะ คุณคงจะต้องการถามอะไรเกี่ยวกับละอองดาวกระมัง ขณะนี้เขากำลังร่วมรับประทานอาหารค่ำอยู่กับฉัน และจะกลับไปถึงบ้านในราวไม่เกินสามทุ่ม”

“โอ!...ข้าพทูลเจ้า...”

เสียงทางโน้นกุกกัก แสดงว่าเต็มไปด้วยความประหม่าเกรงพระทัยอย่างยิ่ง ท่านสรวลเบาๆ รับสั่งต่อ

“ถ้าคุณว่าง และยังไม่ได้อ่านอาหารค่ำ ก็ขอเชิญมารับประทานพร้อมกันที่นี่ก็ได้นี่นะ ตั้งแต่พบกันวันนั้นแล้วฉันยังไม่เห็นคุณอีกเลย”

“โอ!...ข้าพทูลเจ้าไม่อาจจะไปเฝ้าได้ในขณะนี้พะยะค่ะ และไม่คิดเลยว่าการโทรศัพท์มาของข้าพทูลเจ้าจะเป็นการรบกวนเบื้องบาทในขณะเสวย”

“ไม่เป็นไรหรอก การคุยกันสนุกๆ แม้จะทางโทรศัพท์
ช่วยเป็นยาเจริญอาหารได้เหมือนกัน...”

เสด็จฯ รับสั่งตอบด้วยวาจาอันคมกริบ ตามพระนิสสัยที่
ฉลาดเฉลียวรู้เท่าทันคน ละอองดาวนั่งฟังอยู่ด้วย ได้ยิน...
ซอณยิ้มสะใจ ‘ดี...สมน้ำหน้า ซอญ่ง จนกระทั่งเจอดี’ หล่อนคิด
อย่างชอบอกชอบใจและภาวนาต่อไป ขอให้เสด็จฯ ตอกหน้าให้
จ้งๆ สักทีเถิด จะนั่งหัวเราะให้สมใจทีเดียว

“คุณจะไม่มาเยี่ยมฉันบ้างหรือ?”

“ข้าพสุทธเจ้าต้องไปกราบพระบาทเยี่ยมเยียนแม่พะยะคะ
ภายในเร็ววันนี้ และขอกราบทูลลาเลิกโทรศัพท์ก่อน”

“สวัสดิ์ พ่อหนุ่ม!”

แล้วท่านก็สรวลกังวาน พยักหน้าเรียกอุ่นเรือนให้รับ
โทรศัพท์คืนไป หันไปรับสั่งเปรยกับละอองดาวผู้กำลังนั่ง
ก้มหน้าอยู่

“ความจริงจะหาพี่ชายอย่างนี้ยากมากนะละอองดาว
เขาคอยเป็นห่วงดูแลเธออยู่ทุกฝีก้าวทีเดียว กลับคำเหนื่อย

ก็โทรศัพท์เช็คมาทุกที อ้อ! ว่าอันที่จริงเขาเป็นคนหนุ่มหน้าตา
เข้าที่มากนะ ถอดพิมพ์คุณพ่อเขาสมัยหนุ่ม ๆ ไม่ผิดเชียวนะ
'ทอลล์ ดาร์ค แอนด์ แฮนด์ซัม!' แต่รู้สึกว่าจะมีความเชื่อมั่น
ตัวเองมากเกินไปหน่อย เขาเรียนอะไรนะ?”

“รัฐศาสตร์การทูตเพคะ”

หล่อนจำใจต้องทูลตอบรับสั่งถามของท่านอย่างไม่เต็ม
ปากนัก

“อือม มีนาละ เป็นคนฉลาดในการพูดอยู่ ท่าทาง
ทางเสียงเขาตกใจมากที่รู้ว่าฉันพูดสายกับเขาเอง คงนึกไป
ไม่ถึง”

แล้วท่านก็สรวลอย่างขบขันอีก

“ฉันยังอยากจะคุยกับเขาต่ออีกสักนิดหน่อย อยากจะ
บอกเขาว่า น้องสาวของเขาคนนี้เป็นแม่บ้านที่ดีเยี่ยม
เป็นพยาบาลและเพื่อนที่วิเศษสุดสำหรับฉัน แต่ความตกใจ
ทำให้เขารีบขอเลิกพูดโทรศัพท์เสียก่อน”

ละอองดาวยิ้ม

“หม่อมฉันเชื่อว่าเขาคงจะเข็ดไปอีกนาน ไม่กล้าเรียก
โทรศัพท์มาอีกแล้ว”

ขณะที่ร่วมโต๊ะเสวย ท่านรับสั่งถามถึงกรกฎ และความเป็นไป
ในบ้านเบญจรงค์อย่างชนิดชวนสนทนา ละอองดาวระวังตน
อย่างยิ่งยวดที่จะไม่พุดอะไรออกไปในทำนองให้ท่านจับ
ข้อเท็จจริงอันเป็นความนัยระหว่างหล่อนกับกรกฎได้ เพราะ
รู้ตัวดีว่าเสด็จ เริ่มจะหว่านล้อมเพื่อล้วงความจริงออกมาจาก
หล่อนให้ได้ด้วยพระปรีชาอันฉลาดล้ำ

หล่อนกลัวยังยิ่ง กลัวว่าจะพลั้งพลาดหลวมตัวปล่อย
พิรุณอะไรออกไปเพิ่มขึ้น

ละอองดาวยอมรับว่า หล่อนเคยพบคนที่ไหวพริบ
ปฏิภาณดี รวมทั้งที่มีประสาทสัมผัสอันว่องไวทันต่อเหตุการณ์
ทุกชนิดมามากแล้ว แต่ยังไม่อาจเทียบกับเจ้าหญิงชรา
พระองค์นี้ได้ แม้จะเป็นสตรีที่มีอายุถึงเจ็ดสิบปีแล้วก็ตาม
หญิงสาวรู้สึกอึดอัดใจอย่างยิ่งเมื่อถูกท่านเลียบเคียงเข้ามา
รู้ตัวว่าท่านกำลังสงสัยอะไรบางสิ่งบางอย่าง

“สังเกตดู เธอไม่สับสนจะสนิทสนมกับเขานัก ไม่ใช่หรือ?”

“เพคะ”

“ทำไมล่ะ?”

“เรา...เราไม่ได้อยู่ใกล้ชิดกันมาก่อนเพคะ...”

หล่อนทูลอย่างระวังตัวแจ

“...อาจเคยเห็นกันบ้างเมื่อต่างคนต่างยังเด็ก แล้วจากนั้นก็แยกกันไปคนละทาง ไม่เห็นกันเลย เพิ่งจะมาพบกันอีกครั้งเมื่อโต ตอนที่คุณพ่อเสีย และเขากลับมาจากนอก”

“อ้อ แปลกนะ ถึงแม้จะไม่ใช่พี่น้องคลานตามกันมาแท้ๆ แต่โดยสิ่งแวดล้อมแล้วน่าจะทำให้สนิทกันที่สุด นี่กลับมารู้จักอีตอนที่คุณพ่อเสียนี่เอง เขาเป็นคนใจกว้างละในสายตาของเธอ”

“ก็ดีมากเพคะ เป็นเจ้าของบ้านที่ดี และก็ทำตัวในฐานะพี่ชายที่ดี”

หล่อนทูลจากใจจริงในข้อนี้ ตลอดเวลาที่รับสั่งสอบซัก
ในรูปของการชวนสนทนา เสด็จฯ จัปพระเนตรดูอาการหล่อน
อยู่ทุกขณะ จนหญิงสาวไม่กล้าสบตา

“เรามีคู่รักคู่ใครแล้วยัง?”

“รู้สึกว่าจะมีแล้วพะคะ”

ท่านพยักพัคตร์เนิบ ๆ แยมสรวลละไม รับสั่งถามมาอีก
เหมือนจะทรงล้อหล่อน

“เออ...แล้วเธอล่ะ?”

ละอองดาวนึกแล้วว่าท่านจะต้องรับสั่งถามเช่นนี้ ทั้งชั้น
ทั้งอายุระคนกัน เลือดวิ่งขึ้นหน้าเป็นริ้ว ทูลตอบให้เป็นเรื่องตลก
ว่า

“ก็กำลังมองหาอยู่เหมือนกันพะคะ”

ท่านสรวลเสียงดังสนพระทัย รับสั่งผสมโรงเข้าเล่นมา
อย่างชนิดที่หญิงสาวก็ไม่คิดมาก่อนว่าเสด็จฯ จะมีพระอารมณ์ดี
ถึงเพียงนี้

“โอ๊ย! อย่างเธอหาไม่ยากหรอก ละอองดาว เธอเดินออกไปตามถนนนะ หา ‘รถโกดัก’ ขึ้นสักคันหนึ่งวิ่งตามหลัง ไม่ต้องอะไรหรอก เพียงแต่เธอยิ้มและโปรยสายตาเสียหน่อยเดี๋ยวเท่านั้น เธอจะบรรทุก ‘รถโกดัก’ ได้เต็มเหมือนไปจ่ายตลาดทีเดียว เอ้า! ไม่เชื่อลองดูซิ”

หล่อนเม้มริมฝีปากกลั้นหัวเราะในพระรับสั่งชวนขันของท่าน แต่แล้วก็ใจหายวาบอีก เมื่อท่านตรัสถามว่า

“นี่แน่ะ อย่าหาว่าฉันละลาบละล้วงอะไรเลยนะ ละอองดาว นึกแต่เพียงว่าฉันสนใจเธอมากเท่านั้น...คุณพ่อของเธอขณะที่ถึงแก่กรรม มีทายาทโดยธรรมที่จะสืบมรดกอยู่เพียงสองคนเท่านั้นเองไม่ใช่หรือ...กรกฎกับเธอ?”

ละอองดาว เบ้จู๋จรงค์ ตั้งสติเตรียมพร้อม นี่เป็นเป้าหมายสำคัญที่สุด ซึ่งหล่อนจะต้องตอบอย่างระมัดระวังยิ่ง นึกไม่ถึงมาก่อนว่าท่านจะป้อนคำถามแบบยิงตรงเข้าหาจุดหมายเช่นนี้

“คุณกรกฎเป็นทายาทโดยธรรมของกองมรดกเพียงคนเดียวเพคะ หม่อมฉันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับด้วยเลย”

“อ้าว! ยังไงกัน เธอเป็นลูกบุญธรรมของดร.ไกร ไม่ใช่หรือ?”

“หม่อมฉันเป็นแต่เพียงลูกเลี้ยงเท่านั้นเองเพคะ ไม่ได้เป็นลูกบุญธรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย”

“เอ๊ะ! ขอโทษอีกครั้งเถอะ เธอก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้อะไรจากกองมรดกเลยงั้นสิ?”

“เพคะ”

“พิลึกจริง...มีพินัยกรรมหรือเปล่า ขณะที่คุณพ่อเธอถึงแก่กรรม”

ละอองดาวใจเต้นแรง

“มีเพคะ...”

หล่อนผินทำเสียงให้เป็นปกติ สีหน้าวางเฉย

“ในพินัยกรรมระบุผู้รับมรดกคือคุณกรกฎคนเดียว ส่วนหม่อมฉันนั้นจะได้รับแต่เพียงเงินค่าเลี้ยงดูเป็นรายเดือนไปจะไปสิ้นสุดเอาเมื่อหม่อมฉันแต่งงานไป”

“แค่นั้นเอง ไม่ได้อะไรอีก?”

ท่านรับสั่งถามอย่างจริงจัง กระตือรือร้น

“เพคะ”

เสด็จฯ ประทับนั่งไปนาน สี่พระพักตร์ขีมิลง

“ไม่ยุติธรรมเลย ดร.ไกรนี้ ขอตำหนิสักหน่อยเถิด อย่างน้อยที่สุดก็ควรจะทำหนดอะไรไว้ให้เธอบ้าง สมบัติพัสถาน ก็ออกมาขายกำยกอง และไหนๆ ก็เลี้ยงเธอมาจนถึงแค่นี้แล้ว เป็นลูกผู้หญิงด้วยซิ นี่อะไร ไม่ให้สักอย่าง ให้แค่เงินเลี้ยงดู รายเดือน มีหน้าซ้ำยังมีกำหนดสุดสิ้นเมื่อแต่งงานเสียอีก”

ละอองดาวยิ้มเศร้าๆ มองดูพระพักตร์ของเสด็จฯ อย่างวิงวอน หล่อนไม่ต้องการให้ท่านกล่าวตำหนิใด ๆ ไปถึง ผู้มีพระคุณของหล่อน

“หม่อมฉันไม่ได้คิดอะไรเลยเพคะ เพราะหม่อมฉัน ก็ไม่ได้เป็นอะไรสักอย่างในสกุลเบญจรงค์ ท่านเก็บเอามาเลี้ยง ให้รอดปากเหยี่ยวปากกา อุปการะให้การศึกษามาจนถึงเพียงนี้

ก็นับว่าเป็นพระคุณที่ล้นเหลือแล้ว หม่อมฉันไม่เสียใจเลยเพคะ
ที่ไม่ได้รับอะไรจากกองมรดก”

เสด็จพระองค์หญิงยังไม่วายติดพระทัยในเรื่องนี้

“แล้วกรกฎละ เขาไม่คิดที่จะให้อะไรเธอบ้างเลยหรือ
อย่างน้อยเธอก็มีฐานะเป็นน้องของเขาเพียงคนเดียว น้องผู้หญิง
กำพร้าเสียด้วย”

ละอองดาวถอนใจ หล่อนอยากจะทำให้ท่านเลิกสนพระทัย
ในเรื่องนี้เสียที

“เขาก็พูดกับหม่อมฉันในเรื่องนี้เหมือนกันเพคะ แต่
หม่อมฉันไม่สนใจเลย”

“พิกุล! พิกุลอยู่ เรื่องราวของเธอ แล้วเธอไม่รู้ความเป็นมา
ของตัวเธอเองบ้างเลยหรือ สกุลเดิมของเธอคืออะไร พ่อแม่
อยู่ที่ไหน?”

“หม่อมฉันไม่มีโอกาสจะรู้ถึงความเป็นมาของ
ตัวหม่อมฉันเองเลยเพคะ สอบถามจากพี่เลี้ยงเก่าได้ความ
แต่เพียงว่า วันหนึ่งคุณพ่อนำหม่อมฉันเข้ามาในบ้าน มอบให้แก่

คนเลี้ยง ขณะนั้นหม่อมฉันอายุได้เพียงสามสี่เดือนเท่านั้น
ท่านเลี้ยงหม่อมฉันอย่างลูก แต่ก็ไม่รับรองในทางกฎหมาย”

“เธอคิดบ้างไหม เธอเป็นลูกของคุณพ่อเธอนั้นแหละ
แต่เกิดนอกสมรส?”

“หม่อมฉันเดาอะไรไม่ถูกหรอกเพคะ แต่ไม่อยากจะคิด
ว่าเป็นเช่นนั้น แม้หม่อมฉันจะเป็นลูกของท่านที่เกิดนอกสมรส
ท่านก็น่าจะจดทะเบียนหม่อมฉันเป็นลูกของท่านได้เหมือนกัน
แต่ที่ท่านก็ไม่จด และอีกประการหนึ่งที่หม่อมฉันเชื่อแน่ว่า
ไม่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะจดหมายฉบับหนึ่งของท่าน ซึ่งหม่อมฉัน
ค้นพบภายหลังจากที่ท่านถึงแก่กรรมไปแล้ว ท่านยืนยันว่า
หม่อมฉันไม่ใช่ลูกของท่านเพคะ แต่ท่านก็ไม่ได้บอกแน่ชัดถึง
ความเป็นมาของหม่อมฉัน”

สีหน้าของละอองดาวซีดสลดลง หยาดน้ำตาซึมคลอ
เสด็จ เองก็ขริบไปถนัด ทรงอึ้งการเสวยมือนั้นทันที ต่างฝ่าย
ต่างเงิบงันกันไปนานครู่ใหญ่ ต่อมาหล่อนได้ยินพระสุรเสียง
ของท่านปนพึมพำ

“ลูกกำพร้าที่น่าสมเพช! โลกนี้มันช่างไม่มีความสมดุลเลย ดูเอาเถอะ ดร.ไกรเขาก็มีทายาทของเขาอยู่แล้ว กลับไปได้เด็กหญิงกำพร้ามาเลี้ยง และก็เลี้ยงไว้อย่างนั้นเอง ส่วนคนว่าเหวเปเล่าเปสียวไม่มีทายาทแท้จริงอย่างฉัน กลับไม่มีสิ่งนี้ ทำไมหนอ...ละอองดาว! ทำไมเธอถึงไม่มาเกิดเป็นลูกหลานของฉัน เธอกำพร้าพ่อแม่ญาติมิตร ส่วนฉันกำพร้าลูกหลาน คนที่ฉันจะให้ความรักสนิทวางใจ แฮ้อ! ทำไมฉันถึงไม่พบเธอสมัยที่เธอยังแบเบาะอยู่นะ”

พระเนตรของท่านแดงๆ เหมือนกันเมื่อรับสั่งเช่นนั้น สُرเสียงก็เหวี่ยงไปด้วยความรู้สึกเร้นลับปวดร้าวชนิดหนึ่ง ละอองดาวหัวเราะเบา...หวาน ทั้งๆ ที่หล่อนก็มีความรู้สึกภายในที่หดหู่เศร้าสลดไม่แพ้ท่าน

“หม่อมฉันไม่มีวาสนาถึงเพียงนั้นเพคะ คนเราเลือกที่เกิดที่มาไม่ได้ แต่หม่อมฉันก็ปลาบปลื้มปิติใจที่สุดแล้ว เพราะอย่างน้อยที่สุด หม่อมฉันก็ยังมีโอกาสได้พบใต้ฝ่าพระบาท ในฐานะลูกจ้างรับใช้”

“เธออย่าทอดทิ้งจากฉันไปนะ ละอองดาว”

เสด็จฯ รับสั่งมาด้วยสำเนียงประหลาด จ้องหล่อน
แน่นหนา หญิงสาวลุกขึ้นจากที่ เดินมาคุกเข่าเบื้องพระพักตร์
กุมพระหัตถ์บอบบางไว้ ยกขึ้นจูบเบาๆ ยิ้มทั้งน้ำตาคลอ
ทูลแผ่วเบา

“หม่อมฉันจะไม่มีวันจากใต้ฝ่าพระบาท เว้นไว้แต่จะ
สิ้นปรานีและเสือกไส”

เสด็จฯ อัสสุชลไหล ทรงสะอื้นเบาๆ โอบเอาศีรษะของ
หญิงสาวมาแนบกับพระเพลา

“ฉันรักเธอ เด็กน้อย! ฉันบอกไม่ถูกว่าเหตุใดจิตใจของ
ฉันจึงมุ่งประหวัดอยู่แต่เธอ เธอคือใครกันแน่นะ?”

“ละอองดาว ลูกกำพร้า แม่บ้านของใต้ฝ่าพระบาทเพคะ”

การใช้เวลาเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตลอดทั้งวันอยู่ในวังนพดล
 ทำให้ละอองดาวจำเป็นต้องใกล้ชิดกับจ้าวคำอินทร์โดยไม่อาจ
 หลีกเลี่ยงได้ ชายหนุ่มผู้มีศักดิ์เป็นนัดดาของเจ้าหญิงชรา
 ปิตินดีจนออกนอกหน้าที่ละอองดาวมาทำงานอยู่ที่นี่

เขามักจะหาโอกาสพบปะใกล้ชิดอยู่กับหล่อนเสมอเท่าที่
 จะสามารถ ถ้าหญิงสาวขึ้นไปปรนนิบัติใกล้ชิดส่วนพระองค์
 ของเสด็จฯ บนตำหนัก คำอินทร์จะไม่กล้าขึ้นไปสูงส่งด้วย
 แต่จะต้องหาโอกาสตอนที่หล่อนลงมาตรวจโรงเรียนอนุบาลหรือ
 โรงเรียนเด็กกำพร้า เป็นเวลาที่เข้าไปใกล้ชิดทำความสนิทสนม

หญิงสาววางตัวสำรวมอยู่ในขอบเขต ไม่เปิดโอกาสให้
 คำอินทร์ผู้จ้องจ้องหวนเวียนก้ำวหน้าเกินไปนัก หล่อนจะใช้เวลา
 เกร่งเกรียดอยู่กับงานในหน้าที่โดยไม่ยอมให้เขาสูงส่งด้วยเลย
 เว้นไว้จากนอกเวลางาน ซึ่งมีอยู่เป็นส่วนน้อย

คำอินทร์ไม่ใช่คนโง่เง่า ปฏิบัติหน้าที่อันจริงจัง
 ของหล่อนทำให้เขาไม่บังอาจนึก เต็มไปด้วยความเกรงใจ...

อ่านใจ...และเพียรพยายาม อย่างน้อยที่สุดเขาก็ยอมตระหนักดีแล้วว่า แม่บ้านสาวของเสด็จย่าของเขา หาใช่สตรีสาวสามัญพื้นๆ ที่เขาเคยหมั่นน้ำใจมาแล้วไม่ และลักษณะกลองแกลังว่องไวเต็มไปด้วยที่เล่นที่จริงของเขานำมาใช้กับกุลสตรีเช่นหล่อนไม่ได้ผล ตรงข้าม บางขณะละอองดาวยังใช้ความสุภาพอ่อนโยน และความไวตัวอย่างพอเหมาะพองามของหล่อนกระทำให้อำอินทร์รู้สึก บังเกิดความอับอายและเคารพน้ำใจหล่อนเพิ่มขึ้นเสียอีก

หล่อนไม่รังเกียจอำอินทร์ ถือเสมือนหนึ่งว่าเขาเป็นเพื่อนชายของหล่อนคนหนึ่ง ซึ่งจะให้ความรู้รึนรมย์ในฐานะเพื่อนได้บางขณะ แต่นั่นต้องหมายความว่าหล่อนจะต้องควบคุมสติรักษาอารมณ์ และระวังตนไว้ทุกขณะ เช่นเดียวกับไฟซึ่งสามารถจะให้ได้ทั้งคุณและโทษแก่ผู้ที่ใช้มัน

ในทุก ๆ เย็นหรือค่ำ ขณะที่หญิงสาวจะกลับบ้าน อำอินทร์จะต้องคอยดักรับอาสาไปส่ง ละอองดาวรู้สึกขบขันระคนรำคาญใจอย่างยิ่ง เมื่อมองเห็นรถสามคันเตรียมพร้อมสำหรับบริการหล่อน คันหนึ่งคือรถยนต์อังกฤษ ใช้ในกิจการทั่วไปของ

วังพดล ซึ่งเป็นรถทางการมีหน้าที่รับส่งหล่อนทุกวัน อีกคันหนึ่งเป็นรถยนต์สปอร์ตเยอรมันของคำอินทร์ผู้ปวารณาตัว และอีกคันหนึ่งเป็นรถยนต์อเมริกันอันโอ่อ่าของบ้านเบ็ญจรงค์ ซึ่งพี่ชายจำเป็นของหล่อนส่งมาต่อแยะหล่อน

สามวันมาแล้ว หล่อนเลือกทางคำอินทร์ให้เขาไปส่ง เพราะอย่างน้อยที่สุดจะถือว่ารถของคำอินทร์เป็นรถจากวังพดลที่หล่อนปฏิบัติงานอยู่ก็ได้ ส่วนจุดประสงค์ซ่อนเร้นอันสำคัญที่สุดซึ่งหล่อนเลือกให้คำอินทร์ไปส่งก็คือ ต้องการให้นายสวัสดิ์ คนขับรถในบ้านเบ็ญจรงค์มองเห็นเหตุการณ์ซึ่งหล่อนเชื่ออย่างแน่อนว่าคนขับจะต้องกลับไปรายงานให้เจ้านายของเขาทราบ

ไม่ว่าหล่อนจะมีการเคลื่อนไหวอย่างไรใด ดูช่างไม่รอดพ้นไปจากสายพระเนตรของเสด็จฯ เสียเลย

“เอ๊ะ! ละองค์ดาว สองสามวันมาแล้วไม่ใช่เหรอ ที่เธอออกจากที่นี่ไปกับคำอินทร์”

“เพคะ”

“ไปไหนกันนะ?”

“เปล่าเพคะ ก็กลับบ้านธรรมดา จ้าวไปส่ง”

“ก็รถประจำของเธอมีอยู่แล้วนี่นะ ทำไมคำอินทร์จะต้องยุ่งวุ่นวายอะไรด้วย เอ...ไอ้เด็กคนนี้นี่”

เสด็จฯ ทรงบ่น สีพระพักตร์ไม่พอใจ ละอองดาวหน้าเสีย
“ไม่อาจสบพระเนตรท่าน เสด็จฯ ตรัสต่อมา

“ฉันสังเกตดู รู้สึกว่าคำอินทร์พยายามจะมาตีสนิทกับเธอ อยู่เสมอไม่ใช่หรือ?”

“ก็...เธอก็เป็นมิตรที่ดีนี่เพคะ เป็นสุภาพบุรุษ และเราก็คบกันอย่างเพื่อน”

“ให้ฉันเตือนอะไรเธอสักหน่อยเถิดนะ เด็กน้อย คำอินทร์ถึงแม้จะเป็นหลานของฉันก็จริง แต่มันไม่เป็นเรื่องเสียว ไอ้เด็กคนนี้กล้งแกล้งกรั้มกรั้มไม่เป็นโล้เป็นพาย เอาอะไรก็ไม่ได้สักอย่าง ดีแต่เที่ยวเตร่หัวราน้ำใช้เงินเป็นเบี้ย เธออย่างวางใจสนิทสนมกับมันให้มากนักนะ อีกอย่างหนึ่งเรื่องที่คำอินทร์รับอาสาขับรถไปส่งเธอที่บ้านก็เหมือนกัน ดูไม่เหมาะสมคราวหลังอย่า...ฉันจะขอเตือนอย่างผู้ใหญ่...”

“ใต้ฝ่าพระบาทเกรงว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีไม่งามขึ้นหรือ
เพคะ?”

หล่อนทูลถามปนหัวเราะ ทอดตาจําสนิทเป็นประกาย
เคารพจับไปยังท่าน เสด็จฯ พระพัทตร์ยุ่งโหมกหัตถ์

“เปล่า เธอเข้าใจผิด ฉันไม่ได้หมายความว่าถึงเรื่องทำนอง
นั้นหรอก แต่ฉันหมายความว่าอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับพี่ชายของเธอ
เธอก็เห็นๆ อยู่แล้วว่าคุณกรกฎเขาเป็นคนสำคัญไม่หยอก
คอยเอาชั้นเอาเชิงอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่เธอก็มีรถที่นี้ไปรับ
ไปส่งทุกวัน เขาก็ยังสั่งให้รถประจำบ้านมาคอยเธออยู่ได้ทุกวัน
เหมือนกัน เมื่อเธอไม่ต้องการจะไปกับรถที่บ้าน โดยไปรถ
ประจำของที่นี่ก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่ที่เธอไปกับรถของคำอินทร์
มันเป็นเรื่องไปรเวทไปเสียแล้ว คุณกรกฎเขารู้เข้า เขาจะคิด
อย่างไร ฉันเองจะพลอยเสียผู้ใหญ่ไปด้วย เพราะอย่างน้อย
คำอินทร์ก็เป็นหลานฉัน ถ้าเป็นคนอื่นไปเสียเลยไม่เกี่ยวข้องกับ
ฉันก็ไม่ใช่ไรหรอก ประเดี๋ยวเขาจะพิจารณาฉันไปในทำนองว่า
สนับสนุนเธอซึ่งเป็นน้องสาวของเขา ให้กับคำอินทร์อันเป็น
หลานของฉัน การที่เธอมาทำงานกับฉันที่นี่ ดูท่าเขาก็ไม่สู้จะ
พอใจอยู่แล้ว”

ละอองดาวงันไป หล่อนเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ตามรับสั่ง เหมือนกัน ดูเอาเถิด เจ้าหญิงชราองค์นี้ช่างฉลาดเฉลียวทันคน เสียเหลือเกิน เท่าที่หล่อนทำไปแล้ว หล่อนไม่ได้คิดไปถึงเลยว่า ในสายตาของกรกฎจะมีความรู้สึกเช่นไรกับเสด็จฯ ในการ ทราบว่าคำอินทร์สนิทคิดเชื่อจนถึงกับขับรถส่วนตัวของเขา ไปส่งหล่อนที่บ้านบ่อยครั้ง หล่อนต้องการทำแต่เพียง ความหมายว่า สิ่งใดที่หล่อนพอจะรู้ว่าเป็นความหงุดหงิด ไม่พอใจของเขา หล่อนต้องการจะแกล้งให้มันเกิดขึ้น หานึกไม่ ว่ามันจะกระทบกระเทือนไปถึงเจ้านายผู้เป็นที่เคารพบูชาของ หล่อนในแง่ไหนเลย

หญิงสาวหัวเราะออกมาอย่างบริสุทธิ์ กราบที่พระเพลาของท่านเป็นการสารภาพ

“ประทานอภัยให้หม่อมฉันเกิดเพคะ หม่อมฉันคิดไปไม่ถึงจริง ๆ ต่อไปนี้หม่อมฉันจะไม่ยอมให้จำวไปส่งอีกแล้ว”

“หวังว่าเธอคงจะเข้าใจที่ฉันพูดนี่นะ ไม่ใช่ว่าฉันจู้จู้จิกจิก เข้าไปยุ่งกับเรื่องส่วนตัวอะไรของเธอเลย”

“เพคะ หม่อมฉันเข้าใจดี เป็นความเขลาของหม่อมฉันเอง ที่ไม่ได้คิดไปถึงในแง่ นั้น ฎกของใต้ฝ่าพระบาทแล้ว คุณกรกฏอาจเข้าใจไปในทำนองที่ใต้ฝ่าพระบาทรับสั่งได้ และหม่อมฉันเชื่อเหมือนกันว่าเขาจะต้องเข้าใจเช่นนั้นแน่ทีเดียว”

เสด็จฯ แยกสรวลออกมาได้ รับสั่งสุรเสียงนุ่ม มีกังวาน สะกิดลึกเข้าไปในหัวใจของหล่อน

“ให้ฉันพูดอีกสักครั้งเถิดนะ ฉันสังเกตเห็นมาตลอดเวลาแล้ว ระหว่างเธอกับพี่ชายของเธอเนะ รู้สึกว่าจะมีการคุมเชิงอะไรกันเป็นนัยๆ พิลึกอยู่ ถึงแม้ทั้งสองฝ่ายคือเธอและเขาจะปกปิดกลบเกลื่อนสักขนาดไหน ก็ซ่อนพิรุณไปจากสายตาฉันไม่ได้หรอก ฉันรู้ว่าต้องมีอะไรอยู่เบื้องหลังแน่”

ละอองดาวใจสั้น หล่อนไม่ตอบ เพราะไม่รู้จะตอบเช่นไรเหมือนกัน เสด็จฯ รับสั่งเช่นนั้นแล้วก็ไม่ทรงแสดงว่าสนพระทัยอะไรอีกนิด ตรัสมาอีกเรื่อง

“นี่เธอทำงานมาตั้งอาทิตย์หนึ่งแล้ว ถึงแม้ว่าเราจะทำกันในแบบกันเองยังไงก็ตาม ก็ยังผิดธรรมเนียมสากลของลูกจ้าง

กับนายจ้างทั่วไปอยู่ ซึ่งฉันก็ไม่ต้องการให้เป็นไปเช่นนั้น เธอควรจะมีวันหยุดสำหรับพักผ่อนหรือหย่อนใจบ้าง ไม่ใช่มาทำกันอาทิตย์ละเจ็ดวัน หรือเดือนละสามสิบวันเต็ม”

หญิงสาวหัวเราะระรื่น หล่อนอยากจะเข้าไปกอดเสด็จฯ อยากจะจูบท่าน แต่รู้ตัวเองดีว่าหล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะกระทำเช่นนั้นได้

“หม่อมฉันไม่สนใจในเรื่องนั้นเลยพะยะค่ะ การทำงานรับใช้ฉลองพระบาทที่นี้ เป็นความสุข ความสบายใจอย่างยิ่ง ซึ่งก็เท่ากับว่าเป็นการพักผ่อนไปในตัวแล้ว ทำไมหม่อมฉันถึงจะต้องดิ้นรนหาวันหยุดเหมือนกับการงานอื่นๆ”

“มันไม่ถูกเรื่อง มันผิดกับกฎกติกาจ้างทั่วๆ ไป ฉันรู้หรือกว่าเธอรักฉัน ปรารถนาดีต่อฉัน เป็นสัมพันธ์ภาพทางใจอันแน่นแฟ้นระหว่างเราทั้งสองนอกเหนือไปจากนายจ้างลูกจ้างสามัญ แต่เธอก็ควรจะทราบไว้ด้วยว่าฉันเป็นคนมีระเบียบ ชอบทำอะไรทุกอย่างให้เป็นระเบียบ เราควรจะมาตกลงกันให้เป็นทางการเสียที เอาจี่เถอะ วันเสาร์เธอหยุดครึ่งวัน วันอาทิตย์ไม่ต้องมาทำเลย วันหยุดเหล่านี้จะได้เป็นอิสระของเธอไป จำยตลาต เทียวเตร่ พักผ่อนหย่อนใจ หรืออะไรก็แล้วแต่

เธอยังอยู่ในวัยสาวสวย ชีวิตของเธอก็ควรจะมีสิทธิในการแจ่มใสรุ่งเรืองเหมือนคนอื่นๆ ในวัยเดียวกับเธอทั่วไป ธุระอะไรในการที่เธอมาทำงานกับฉันจะกลายเป็นว่าผูกมัด หรือว่าลืดอกตัวเองให้คร่ำเคร่งหมกมุ่นอยู่กับคนแก่ซีไรต์จนไม่มีเวลาพัก”

“แปลว่า หม่อมฉันจะมีเวลาพักได้วันครึ่งต่อหนึ่งอาทิตย์ใช่ไหมเพคะ?”

“จ้ะสิ”

“และเวลาพักดังกล่าวนี้เป็นเวลาอันอิสระของหม่อมฉันที่จะไปทำอะไรก็ได้?”

เสด็จฯ พยักพระพักตร์ ละอองดาวทูลต่อมาน้ำตาเฉย

“ก็ดีซิเพคะ หม่อมฉันจะได้ใช้เวลาหยุดงานอันเป็นอิสระนี้ มาอยู่ใกล้ชิดกับสุภาพสตรีชราคนหนึ่งผู้ที่หม่อมฉันรักที่สุดโดยไม่จำเป็นต้องแคร้กับข้อผูกพันสัญญาจ้างของใต้ฝ่าพระบาท”

“ใครกัน สุภาพสตรีชราที่เธอว่า?”

“พระบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าหญิงพรวณภาวงศ์ นพดล เพคะ!”

“เด็กคนนี้นี่ น่าเขียนเสียจริง!”

ท่านรับสั่งปณพระสรवलกังวานทั่วไป เอี่ยมพระหัตถ์มา ขยี้ที่กลุ่มผมนิ่มของละอองดาว

“ถ้าเธอจะดื้อดิ่งยังงั้น ฉันก็ไม่รู้จะบังคับเธอได้ยังไง เหมือนกัน ตามใจเธอเถอะ ถ้ามีธุระ หรือว่าอยากจะไปไหน วันไหนเมื่อไหร่ก็ได้ เธอไปได้ทันที ฉันให้สิทธิ์เธอเต็มที่ในเรื่องนี้ ต้องการอะไร มีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจข้อไหน ถ้าเธอคิดว่าเธอรักฉัน ก็ควรจะบอกให้ฉันรู้ ฉันยินดีที่จะช่วยเธอทั้งนั้นเท่าที่ฉันสามารถ”

หญิงสาวกราบแทบพระบาท น้ำตาขังซึมไปด้วยความ เติบโตขึ้น

รัชชัช ชัยกุล แอบโทรศัพท์มาคุยกับหล่อนครั้งหนึ่ง ภายในระยะเวลาอาทิตย์แรกที่หล่อนมาทำงานอยู่ในวังนพดล เขาพูด

กับหล่อนไม่นานนัก ตามมรรยาทอันดีงาม ซึ่งไม่เคยมีข้อตำหนิเลย เป็นการสอบถามความรู้สึก และคุยกันธรรมดาตามประสาเพื่อน ละอองดาวยินดีและพอใจอย่างยิ่ง เดี่ยวนี้ความรู้สึกบอกตนเองว่า ถ้าหล่อนจะมีเพื่อนชายที่สนิทสนมและไว้วางใจได้ที่สุดสักคนหนึ่ง ก็เห็นจะเป็นทนายความหนุ่มรัชชชัยนี่เอง

ก่อนที่จะเลิกพูดโทรศัพท์ซึ่งกินเวลาเพียงไม่กี่นาที รัชชชัยเตือนหล่อนถึงเรื่องการไปฟังคอนเสิร์ตที่เขาเคยเชิญหล่อนไว้เมื่ออาทิตย์ก่อน

หญิงสาวลืมหูลืมตาโตะ หล่อนลืมหูลืมไปเสียแล้วอย่างสนิท

“อ้ายตาย! ดิฉันลืมหูลืมไปเสียแล้วละคะ คุณรัช”

“ก็เพราะว่าคุณดาวลืมนะซิครับ ผมถึงได้ทวงถามมาตามสัญญา วันนี้วันศุกร์แล้ว ผมควรจะได้คำตอบได้แล้วหรือยัง”

ละอองดาวเต็มไปด้วยความลังเล

“ดิฉันอยากไปคะ แต่เกรงว่าจะไปไม่ได้ เพราะคุณรัชทราบที่อยู่แล้วว่าดิฉันบังเอิญมาทำงานเสียแล้ว”

“พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์นะครับ”

เสียงรัชชัชพูดอย่างเข้มขำ สุภาพ อ่อนโยน กิ่งขอร้อง
กิ่งเกรงใจจนน่าเห็นใจ

“และเวลาฟังคอนเสิร์ตก็เป็นเวลาบ่ายด้วย คุณไม่ได้
หยุดงานครึ่งวันดอกหรือครับ”

หญิงสาวอิงไปครู่ใหญ่ ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก ใจหนึ่ง
หล่อนอยากปฏิเสธเขาไปเลย และบอกให้เขาทราบตาม
ความรู้สึกแท้จริงว่า สำหรับเวลากลางวันแล้ว หล่อนไม่ต้องการ
จะปลีกตัวไปไหนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นวันใด แต่อีกใจหนึ่ง
หล่อนไม่ต้องการให้เขาผิดหวังนัก

แล้วละอองดาวก็ตอบออกไป โดยที่หล่อนไม่ได้ตั้งใจ
มาก่อน

“ดูก่อนนะคะ ให้ดิฉันลองกราบทูลขออนุญาตท่านดูก่อน”

“ถ้าฉันพอก็พอจะมีหวังซีครับ?”

เสียงนุ่มๆ ของเขาเต็มไปด้วยความตื่นเต็นยินดี

“ค่ะ แต่ก็ยังไม่แน่วนัก ถ้าท่านไม่พอพระทัย ดิฉันก็ไป
ไม่ได้โดยเด็ดขาด”

“แล้วผมจะทราบข่าวไฉนได้ยังไง ขณะนี้ผมมีบัตรอยู่ในมือ
เรียบร้อยแล้วสองใบ”

“เย็นวันนี้ดิฉันโทรไปบอกคุณได้ไหมคะ?”

“ได้ครับ ผมจะรออยู่ที่สำนักงานเพื่อฟังข่าวคุณจนถึง
ทุ่มหนึ่ง”

หลังจากเลิกพูดโทรศัพท์ ละอองดาวนั่งตัดสินใจอยู่
อีกครู่ใหญ่ นึกว่าไม่ควรเลยที่หล่อนพูดให้ความหวังรัชชัช
จนกระทั่งผูกมัดตัวเองเช่นนั้น หล่อนไม่อยากจะไปทูลลาเสด็จ
เลย แต่เมื่อพลั้งออกไปแล้วเช่นนั้น หล่อนก็จำเป็นต้องลอง
เสี่ยงดู

หญิงสาวเข้าไปกราบทูลเสด็จฯ บอกความจริงทั้งหมด
เรื่องที่จะขอลาครึ่งวันสำหรับวันเสาร์เพื่อไปฟังคอนเสิร์ต
แล้วก็นั่งใจเตนอยู่ สังเกตดูสีพระพักตร์และรับสั่งของท่านว่าจะ
เป็นเช่นไร แต่แล้วก็เบาใจถนัด เพราะเห็นท่านแย้มสรวลดี
มีหน้าซำยังแสดงพระอาการออกหน้าบ่งถึงความพอพระทัยด้วย
ในการที่หล่อนปรารถนาเวลาพักผ่อนเช่นนั้น ท่านอนุญาต
ในทันที และรับสั่งถามถึง ‘เพื่อนชาย’ ของหล่อนสองสามคำ

“เธอจะรังเกียจไหม หากฉันจะอยากรู้จักพบเห็น
คุณรัชชัยคนนี้สักหน่อย บอกเขาก็ได้ว่าฉันเชิญมาที่นี่พรุ่งนี้
ก่อนที่จะรับเธอออกไป”

“ไม่รังเกียจเลยพะคะ”

ละอองดาวโทรศัพท์ไปบอกตกลงกับรัชชัย และบอกให้เขา
ทราบด้วยว่า เสด็จพระองค์หญิง นายจ้างของหล่อน
มีพระประสงค์ที่จะขอพบตัวเขา รัชชัยตื่นตื่นเล็กน้อย
แต่ไม่ปฏิเสธ และในเช้าวันรุ่งขึ้น ทนายความหนุ่มก็เข้าเฝ้า
เสด็จฯ ตามพระประสงค์ ท่านทรงให้การต้อนรับเป็นอย่างดี
และรับสั่งสนทนาสองต่อสองกับรัชชัยเป็นเวลาประมาณ
ครึ่งชั่วโมง ละอองดาวไม่ทราบที่ท่านทรงสนทนาอะไรกับ
ทนายความหนุ่ม เพราะไม่ได้ร่วมอยู่ด้วย เพียงแต่นำรัชชัยขึ้น
ไปเฝ้า แนะนำ และก็ปลีกตัวลงมายังอยู่กับโรงเลี้ยงเด็กกำพร้า
เสีย

เมื่อหล่อนกลับขึ้นไปบนตำหนักอีกครั้ง เมื่อเวลา
ใกล้เที่ยง อันเป็นเวลาที่รัชชัยลงมานั่งคอยอยู่ก่อนแล้ว

ที่ห้องรับแขก เสด็จฯ ทรงเรียกหล่อนเข้าไป สี่พระพักตร์ยิ้ม ๆ แสดงอารมณ์ดี

“คุณรัชชัยคนนี้เป็นเพื่อนกับคุณกรกฎ พี่ชายของเธอ ไม่ใช่หรือ?”

“เพคะ”

“เป็นสุภาพบุรุษดี!”

ท่านรับสั่งถึงรัชชัยสั้น ๆ เพียงเท่านั้น แล้วก็เตือนให้หล่อนรีบไป

เป็นอันว่าบ่ายวันเสาร์วันนั้น รัชชัยมีหล่อนเป็นเพื่อนหญิงไปฟังคอนเสิร์ตกับเขาสมดังปรารถนา ตลอดระยะเวลาที่ไปด้วยกัน เพิ่มความพึงพอใจ สนุกสนม และไว้วางใจสำหรับละอองดาวขึ้นเป็นลำดับ

หญิงสาวไม่เคยคิดมาก่อนเหมือนกันว่าหล่อนจะมีเพื่อนหนุ่มที่ดีถึงเพียงนี้ ทั้ง ๆ ที่หล่อนก็พยายามอย่างยิ่งที่จะค้นหาที่ตำหนิ ซึ่งคิดว่าเขาคงจะพลั้งพลาดออกมาให้หล่อน

เห็นบ้าง ถ้าหากว่าแก่นแท้ของเขาเป็นเช่นนั้น แต่ยังคงไม่พบ
สภาพ อ่อนโยน รู้จักกาลเทศะ คุยสนุก เจตนาธรรมณ์และโลกทัศน์
สะอาดแจ่มใส

“ดิฉันพอใจในการเป็นเพื่อนกับคุณ!”

จำได้ว่าหล่อนบอกเขาเช่นนี้ในตอนหนึ่งของการสนทนา
ขณะที่นั่งรถไปด้วยกัน เป็นประโยคจริงใจที่ออกมาจาก
ความรู้สึกแท้จริง ชนิดที่หล่อนไม่เคยพูดกับเพื่อนชายคนใด
มาก่อน

“ผมก็จะถนอมความเป็นเพื่อนที่คุณพอใจเช่นนี้ไว้
ตลอดไป!”

เขาตอบหล่อนเรียบๆ ไม่มีอาการหลุกหลิกหรือว่า
แฝงเลศนัยอะไรไว้เลย ผิดกับนิสัยของชายหนุ่มทั่วๆ ไป
ยามเมื่อมีโอกาสได้อยู่ใกล้สาวสวย

บางขณะ ละอองดาวเคยคิดอย่างซ้ำๆ อยู่ในส่วนลึกล้ำ
ของในใจว่า...‘ทำไมนะ รัชชย์ถึงไม่ทดลองแสดงท่าที่เจ้าชู้กับ
หล่อนดูบ้าง ทั้งๆ ที่กาลเวลาที่ผ่านมาด้วยความสนิทสนม
คุ้นเคย และมีโอกาสที่อำนวยให้อยู่ อันน่าจะทำให้ผู้ชายอย่าง

เขาคิดว่าควรจะมีเวลาแล้ว หล่อนอยากจะทำตัวเองเหมือนกัน
ว่าถ้าพบเข้าอย่างนั้นหล่อนจะทำยังไง?

เวลาเดียวกัน รัชชัช ชัยกุล ก็รำพึงอยู่ในใจว่า ‘ถ้าฉัน
พลั้งพลาดสิ่งใดออกไปเสียในยามนี้ ก็ย่อมหมายความว่า
ฉันคงจะต้องสูญเสียสิ่งที่ฉันถนอมรารักกับดวงใจไปอย่างไม่มี
หวังได้กลับคืน...ละอองดาว แม่สาวน้อยผู้บริสุทธิ์! เธอเป็น
ผู้หญิงคนแรกที่เตือนให้ฉันสำนึกในคุณค่าของความเป็นกุลสตรี
เกิดทุนและยกย่อง ถึงแม้ฉันจะแสนรักเธอสักปานใดก็ตาม
ความรักของฉันก็ต้องถูกกั้นไว้ภายในขอบเขตทำนบหัวใจ
เท่านั้น...ฉันจะรักเธออย่างเงียบๆ ไม่สนใจด้วยว่าเธอจะหันมา
เหลียวแลฉันหรือไม่’

ในห้องฟังดนตรี ความร่าเริงเบิกบานของละอองดาว
สะดุดชะงักลงอย่างกะทันหัน โดยที่หล่อนก็คาดไม่ถึงมาก่อน
หญิงสาวหน้าซีด แล้วก็กลับแดงขึ้น ตาเป็นประกายพราว
ความปวดร้าวเจ็บแค้น ซึ่งบางขณะมันก็เลื่อนๆ ไปเสียบ้าง
เพราะไม่ได้คิดนั้นกลับถูกปลุกให้สว่างโพล่งขึ้นอีก เมื่อหล่อน
เหลียวไปเห็นหนุ่มสาวคู่หนึ่งเคียงคลอกกันเข้ามา และนั่งลงบน

เก้าอี้คู่หนึ่งในระดับแถวหน้า อันเป็นแถวเดียวกับหล่อน มีระยะห่างเพียงมีอีกสามสี่คนคั่นอยู่

กรกฎ เบ็ญจรงค์ และผดุงไข่มุก

ดูเอาเถอะ ช่างหนีหน้ากันไม่พ้นหรือยัง?

รัชชัชเป็นคนไวต่อเหตุการณ์เสมอ เอียงหน้าเข้ามา กระซิบถาม

“จะฟังดนตรีให้จบรายการ หรือว่าจะไปกันที่อื่นครับ?”

ละอองดาวยิ้ม ทุกสิ่งทุกอย่างในอากัปกิริยาและน้ำเสียง ของหล่อนเป็นปกติที่สุด ย้อนมาว่า

“คุณชวนดิฉันมาฟังดนตรี ก็ควรจะฟังซิคะ หรือว่าคุณเองมีการเปลี่ยนใจ?”

รัชชัชไม่กล่าวเช่นไรอีก เพียงแต่ยิ้ม ๆ ละอองดาวคลี่ สูจิบัตรออกดู ไม่ได้เหลียวไปทางด้านที่กรกฎนั่งคู่อยู่กับ ผดุงไข่มุก หรือแม้แต่ชำเลือง

กรกฎ เบ็ญจรงค์ มีอาชีพกัฏฐิยาและสีหน้าอยู่ในสภาพ
เรื่อยเปื่อย ไม่ยินดียินร้าย กระตือรือร้นอะไรนัก เขาเข้ามาใน
ห้องแสดงดนตรีนี้ในฐานะผู้ตามเท่านั้นเอง นั่งตามสบาย ใจลอย
คิดอะไรไปตามเรื่อง แต่แล้วในขณะนั้นเอง จะเป็นการบังเอิญ
หรืออะไรก็ตามที่ เขาเหลือบไปทางแถวเก้าอี้ด้านขวา
แล้วจ้องตะลึงอยู่ที่หนุ่มสาวคู่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก ใบหน้า
อันวางเฉยเปลี่ยนเป็นเคร่งไป ณ บัดนั้น

‘ละอองดาว!’

ชายหนุ่มอุทานอยู่ในใจ

และนับตั้งแต่วินาทีนั้นเป็นต้นไป กรกฎดูเหมือนจะฟัง
ดนตรีไม่รู้เรื่องอีกเลย บรรยากาศภายในห้องฟังดนตรีมันดูจะ
อบอ้าวและมีสิ่งรบกวนใจอย่างบอกไม่ถูก เสียงคุยพลอดของ
ผดาดไมที่หมั่นพุดโน่นพุดนี่อยู่ข้างหูตลอดเวลา ยามนี้ช่าง
น่ารำคาญเสียจริง!

เพราะห้องฟังดนตรีปรับแสงไม่มีตจนเกินไปนัก และ
เพราะผดาดไมโดยปกติแล้ว ไม่ว่าจะไปที่ไหน ชอบสอดส่าย
สายตาไปทั่ว ตามประสาคนกว้างขวาง โดยหวังที่จะได้พบปะ

กับคนที่รู้จัก ดังนั้นเพียงไม่กี่จิตใจ หล่อนก็สามารถจะมองเห็น
ละอองดาวกับรัศมีได้ในเวลาไล่ๆ กับกรกฎ ความแจ่มใสเรืองรา
ปานปลาได้น้ำของหล่อนก็พลันสลายไป ณ บัดนั้นเหมือนกัน
นั่งค่อนควักโดยที่อีกฝ่ายหนึ่งมิได้หันมาใส่ใจด้วย แล้วก็เช็ดหน้า
ป้านึง ยุติการพูดเป็นต้อยหอยลงในบัดนั้น

ผดุงไม่ได้ทำตาพลิกคว่ำพลิกหงายไปทางละอองดาว
แห่งเดียวเท่านั้น หล่อนยังพลอยหันมาค่อนกรกฎผู้ตั้งใจลอย
อยู่ข้างๆ อีกด้วย

“หมั่นไส้!”

ผดุงไม่จีบปากจีบคอพูดขึ้นลอยๆ

“เฮ้อ! คุณรัชหนอ คุณรัช...เสียแรงเป็นเทพบุตรที่หู
ถึงยังงั้น หาคู่ดวงที่วิเศษกว่านี้ไม่ได้แล้วหรือยังงั้น”

“หุบปากของเธอเสียที!”

กรกฎหันมาตวาดเบาๆ ตาลุกโพล่ง

ผดุงไม่ลุกจากเก้าอี้ในทันทีนั้น พูดเสียงเครือ

“ดาไปละ!”

ว่าแล้วหล่อนก็ก้าวฉับ ๆ ก้มหน้าเดินผละออกไปจากห้องดนตรี ด้วยอารมณ์สามัญของสตรีที่ขาดการอบรม กรกฎมองตามหลังไปด้วยสายตาแสดงความโกรธจัด หน้าแดงเข้มแล้วเปลี่ยนมาเป็นสีคล้ำ หลายครั้งมาแล้ว...จนนับไม่ถ้วนที่แม่คู่รักแสนสวยของเขาสำแดงกิริยาวาจาเช่นนี้ เรื่องอื่นก็พอจะอภัยให้กันได้ แต่เรื่องเช่นนี้ เมินเสียเถิด!

ชายหนุ่มควักบุหรือออกมาจูดสูบ โดยไม่คำนึงถึงกฎของสถานที่ นั่งจมอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นโดยไม่ขยับเขยื้อนเอาอีกแล้วซี...เวลาอันแสนที่จะหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ทำไมมันจึงมาถึงอีกแล้ว! เขาคิดด้วยความรุ่มรวยทรมานใจจนบอกไม่ถูก

ความจริงเขาไม่ต้องการจะนั่งอยู่ในสถานที่นี้อีกต่อไป อยากจะไปเสียให้พ้น ๆ หาที่เงียบ ๆ เย็น ๆ ดื่มด่ำสติอารมณ์เพียงคนเดียว แต่ผดาดไม่สะบัดสะบั้งเดินผละจากเขาไป ซึ่ง ๆ หน้าหยก ๆ นี่เอง ธุระอะไรที่เขาจะเดินออกไปด้วย แม้ว่าการไปนั้นจะไม่ได้หมายความว่า จะออกไปร้องอนหล่อน เพราะฉะนั้นจะอดอดกระวนกระวายใจอย่างไร เขาก็จำต้องนั่ง

อยู่ในนั้นต่อไป นึกภาวนาเร่งเวลาให้การแสดงดนตรีจบลงเสียโดยเร็ว

หลายต่อหลายครั้งที่เขาลอบขำเลี้งไปทางละอองดาวและรัชชัย โดยที่ตนเองก็ไม่ได้ตั้งใจ เห็นหล่อนนั่งฟังดนตรีอยู่ในอาการสงบและสนใจ นาน ๆ ก็หันไปคุยซุบซิบกับเพื่อนหนุ่ม ด้วยท่าที่อันสดชื่นร่าเริง

ดูช่างมีความสุขดี

ท่าทางหล่อนจะไม่เห็นเขา หรือเอาใจใส่กับสิ่งรอบตัวอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากการฟังดนตรีและการสนทนากับเพื่อนหนุ่มอย่างเดียว ส่วนรัชชัย เพื่อนรักของเขา สังเกตดูสีหน้า ช่างเต็มไปด้วยความปลาบปลื้มปีติและภาคภูมิใจ ล้นเหลือในการที่มีน้องสาวจำเป็นของเขาเป็นคู่ควมมาเช่นนี้

“จักรคะ จุ้ย! นี่ ดูผู้หญิงคนนั้นแหละ โอ้โฮ! สวยเป็นบ้าเลย...”

เสียงหญิงสาวผู้หนึ่ง ซึ่งมีที่นั่งชิดอยู่กับเขา กระซิบกระซาบกับชายหนุ่มที่มากับหล่อน พร้อมกับบ่นไปทางละอองดาว กรกฏฆวมวดคิ้วอย่างรำคาญ ขยับตัวด้วยความอึดอัด

เพิ่มขึ้น พยายามจะฟังดนตรีแต่ก็ไม่วายที่จะได้ยินเสียงกระซิบ
กระซิบของหนุ่มสาวทั้งคู่

“ไหน คนไหน?”

“โธ่ ตาของเธอเป็นอะไรไปนะ หรือว่าทำเป็นลูกไม้ว่า
ไม่เห็นเพราะมากะฉนั้น ตอนที่เข้ามาในนี้ ฉนั้นสังเกตเห็นเธอ
มองหล่อนตาไม่กะพริบเหมือนกับคนอื่น ๆ ทุกคนนั้นแหละ
หล่อนกำลังเป็นเป้าสายตาเหลือเกิน ตั้งแต่เดินเข้ามาแล้วละ
และเดี๋ยวนี้ทั้ง ๆ ที่อยู่ในห้องฟังดนตรีนี้ แทบทุกคน ไม่ว่าผู้หญิง
หรือผู้ชาย ก็จับตาดูอยู่ที่หล่อน”

“ก็คนไหนเล่า...”

“หน้อย ทำไ้ โน่นไง เสือลูกไม้ขาวกระโปรงดำ เกล้าผม
สูง ด้านขวามือเรานี้ไงละ ควงคู่มากับหนุ่มหน้าตาดี แต่งสากล
สีฟ้านะ”

“อ้อ ฮีอัม เหมือนหุ่นที่ปั้นโดยช่างฝีมือชั้นดีเดินออกมา
จากตู้โชว์”

“สวยจังนะ เมื่อก่อนที่ผ่านประตูเข้ามา ฉันเดินเข้าไปจนใกล้หล่อน โอโฮ! จักร ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้หญิงด้วยตัวเอง ยังอดมองจนเหลียวหลังไม่ได้ หน้ารูปไข่เปรี๊ยะเลย ปากก็ยังกะกระจั๊บบตาใสแจ๋ว ขนตาที่แถมมองไกล ๆ นึกว่าใส่ของปลอม ที่ไหนได้ธรรมชาติแท้เลย ยิ่งผิวยังกับงาช้างละเอียดยับเลย ไม่น่าเชื่อว่าเป็นคนจริงเลย มองดูคล้ายเทพธิดาที่ก้าวออกมาจากความฝันนั่นแหละ ดูสวยระคนเศร้าซึ่ง ๆ ใจบอกไม่ถูก ใครต่อใครจ้องหล่อนเป็นตาเดียวไปหมด พ่อหนุ่มที่ควงมาด้วยหน้าบานเป็นกะโล่เทียว”

“คนที่ไหนนะ? แม่สาวน้อยในจินตนาการของกวีคนนั้น?”

“ถ้าคนเฟื่องที่สุดในสังคมอย่างจักรยังไม่รู้จัก แล้วฉันจะไปรู้ได้ยังไงล่ะ”

“เศร้า เย็น และดูสงบเสงี่ยมเกินไปหน่อยนะ ดูซิหล่อนแต่งเรียบที่สุด ดำกับขาว ถ้าแต่งสีหล่อนอาจเหมือนนางฟ้าที่จำแลงร่างลงมา”

“คงจะอยู่ในระหว่างการไว้ทุกข์กระมัง แต่ถึงจะขาวดำ
หล่อนก็งามจนไม่มีที่ติ ไม่ว่าจะใบหน้า รูปร่าง หรือชุดที่หล่อน
แต่ง ขอให้ลูกสาวของฉันทที่จะเกิดต่อไปข้างหน้าสวยเหมือน
อย่างนั้นมัง จะเช่นวิกตักแตนเทพยดาฟ้าดินให้มโหฬารไป
ทีเดียว”

“ถ้านั้นก็ขอยืมหล่อนไปตั้งไว้ให้เธอดูที่บ้านดีไหม ลูกเรา
จะได้สวยเหมือนหล่อนบ้าง”

“อ้อ เอาซิ แพนของหล่อนคนนั้นจะได้เหยียบจักรอกรวบ
ไปเท่านั้น!”

“เฮ้อ! น่าอิจฉาหมอนั้นจริง ไม่รู้ทำบุญอะไรไว้ถึงได้มี
แพนหยาดฟ้ามาดินถึงนั้น ประเดี้ยวคอนเสิร์ตเล็ก ขออนุญาต
เข้าไปชมโฉมใกล้ๆ หน่อยได้ไหม”

“เชิญเถิดยะ แต่ถ้าถูกแพนของเขาตะบันหน้าออกมา
จะช่วยซ้ำให้อีก!”

กรกฎ เบ็ญจรงค์ ขยับตัวอีกครั้ง กระสับกระส่ายอย่างไร
บอกไม่ถูก จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็ตามที่ เขาสังเกตเห็น
คนที่นั่งฟังดนตรีอยู่ในห้องกว้างใหญ่นั้นเป็นส่วนมาก พวกกันพุง

ความสนใจจับไปยังละอองดาวเป็นจุดเดียว คนพวกนี้จะบ้าหรือยังไงนะ กะอีผู้หญิงหน้าตาหมดจดหน่อยเดียวนั้น พวกกันจ้องมองกันอย่างตื่นเต้นไปได้...ไม่เคยเห็นผู้หญิงที่สวยงามไปกว่านี้หรือไง...เขาคิดแล้วหัวเราะออกมากับตนเองเบา ๆ เป็นการหัวเราะที่เจตนาจะเยาะคนเหล่านั้น แต่มันแปร่งปร่า แหบเหือดเหลือเกินจนทนายไม่ถูกว่านี่เขาหัวเราะเยาะคนอื่นหรือหัวเราะเยาะตัวเองกันแน่...

ครั้งหนึ่งรัชชยหันมาสบตาพอดี แล้วหรีดตาให้พร้อมกับยิ้มน้อย ๆ ทั้งเยาะและยั่วอยู่ในที่ กรกฎสะบัดหน้าโดยแรง แทะบจะลุกพรวดพราดเข้าไปเตะรัชชยเอาตื้อ ๆ

‘สมมติว่าเราปรีเข้าไปเตะมันเดี๋ยวนี้อ...’

เขากถามตนเองอย่างวกวนอลหม่าน

‘และถ้ามันถามเราว่าเตะมันเรื่องอะไร? เราจะตอบยังไง? และ...พับฝ่าเถอะ ทำไม...ทำไมหนอ เราจึงคิดอยากเตะมัน? โอ้! กรกฎ...กรกฎ! สติสติงของแกไม่อยู่กะร่องกะรอยเสียแล้ว...’

ละอองดาว เล่ม 2

๑๖๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๔๐ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8467-3

เผยแพร่ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)